

Carsten Jensen
Bjælken i mit øje
260 sider
Politikens Forlag

Carsten Jensen har alt efter temperament altid været enten negativ, dommedagsmager og brovten - eller konstruktiv, kritisk, alternativt positiv mod en anderledes og bedre fremtid. Han har de seneste mange år på helt sin egen måde været i stand til at påpege de store mishager og ego-kræfter, der står i vejen for menneskelighed, varme og omsorg -, velvidende at han frastøder en masse mennesker, der nyder godt af (at bevare) det samfund, som er bygget op gennem generationer ved hjælp af forurening, kærlighed til penge, den herskende klasse og det bestående.

Kigger man nogle spadestik dybt i teksten i Carsten Jensens bøger, så kunne man fristes til at mene, at alle vel kunne blive enige om, at vold, hærværk, antikræfter, krige, udskamning og selvmord er hæmmende for væksten i ethvert samfund.

Og at rettede vi os samlet efter den opskrift, som forfatteren indikerer i sin bøger, så ville vi være nogle skridt nærmere den bevarelse af den klode, vi som flest holder af og det liv, vi ønsker for vore børn og børnebørn.

Han er skrap til at sætte fingeren på de steder, vi som yndere af et velværdssamfund smerteligt må konstatere, vi selv bidrager til at nedbryde. Det er ikke just munter læsning. Men ikke svær og er ofte en eye-opener til, hvad vi kan gøre for at gå fri af det forfærdelige.

Carsten Jensens nye bog handler om filosofien bag magt, vold og krig, og hvordan vi som mennesker bærer os ad med at komme og forblive i en tilstand af selvpåført katastrofe og straf. Hvordan vi på den ene side ønsker os et samfund, der rækker langt ud over evigheden, og hvordan vores egoer på den anden side nærmest er med til at grave vor egen grav og underminere og undertrykke og undergrave det smukke og skønne.

Lad os sige med det samme:

Det er en bog skrevet med omsorg, varme, engagement og kærlighed, selv om det er et tungt emne. Bogen er skrevet i form af 204 korte og letlæste kapitler, afsnit vil vi tillade os at kalde

dem, som man læser ud i en køre, fordi man ikke kan lade være.

Vi begynder et sted på Østerbro i København, hvor Carsten Jensen selv på cykel bliver overfaldet af en person, der mener, han ejer gaden. For at blive i cykelsproget, så læser vi en lille smule, at kæden dog her forlods er hoppet af, idet man får mistanke om, at her er tale om psykisk, syg mand, der bliver beskrevet både med opspilede øjne og som blind. Sidenhen stifter vi bekendtskab med soldater, der ganske vist bliver kaldt barbarer i uniform, og gerningsmanden i Las Vegas, der plaffede løs til en koncert-, men som bliver beskrevet som en ellers fredelig pensionist.

Her er enten bevidst tale om en beskrivelse af to forskellige typer voldsmænd og terrorister, eller også bruger Carsten Jensen blot sin egen historie for at komme igang.

Det er også i orden, selv om man kunne undres lidt, for verden er fyldt med farlighed, terror, krig, mord og folkemord, som det lykkes for Carsten Jensen at få sat ind i en kontekst af alliance mellem ondskab og frihedsdyrkelse.

Man sidder tilbage med følelsen af en vanvittig begavet fortælling om, hvordan en veludviklet klode som vores kan tillade de krige, konflikter og al den vold, vi oplever på psyke, sjæl og ikke mindst i form af direkte drab.